

ПОЛОЖИТЕЛНИ МИСЛИ

В един и същ ден трима души ме убеждаваха в силата на подсъзнанието, на положителното мислене за постигане на душевен мир. Единият беше фризьорът ми, вторият - приятелят ми, а третият - треньорът по тае бо. Към края на неочаквано философския ден - след душ, няколко изпити литра вода и госта преглътнати изригвания из градския транспорт, се взрях в огледалото и се зачудих: тия, положителните мисли, дето се опитвам да завъртя под новата си прическа, само мога ли са, или наистина дават шанс да се избяга от смазващия стрес?

Тезите и на тримата бяха подплатени с житейски примери. Първият твърдеше, че човек трябва е да малко егоист, да прави само това, което обича, но без да пречи на останалите. Вторият беше убеден, че трябва да бъдеш добър, да помагаш и да вярваш в късмета си, защото животът не е константа, а вълнуваща крива с възходи и поражения. Последният завърши изтощителната тренировка с думите: „Всички ние не живеем в къщите, в колите и с вещите си, а в тялото, с което сме дошли на този свят.“ Изводът - затова и трябва да се грижим с любов за това тяло. Логично, все пак думите идваха от човек, който спортува всеки ден.

Опитът ми да обобща всичко наса-

ЕЛИЦА ДИМОВА

ме с огледалото обаче пробуди още по-логично продължение - всъщност не става ли дума просто за егоизъм? Всеки да си отглежда вътрешна хармония и да съзерцава само положителното в останалия свят, без да се меси в лошотииите му, та да не се зарази случайно с отрицателна енергия...

Четем книги за „самопомощ“, по-дредждаме дома си според фъншуй и постепенно, несъзнателно, но сигурно започваме да се превръщаме в клонинги на Бриджит Джоунс, която се справя с проблемите, пишейки в дневник и вярвайки само на томчета със заглавия като „Наръчник по величие“, „Свали розовите очила“, „Той не си пада по теб“, „Как да стана много богат. Древни и съвременни тайни“...

Преди години, в епохата на порастването, познавах една личност, която гледах в очите, без да мигам, и попивах всяка нейна дума. Не знам дали това беше моята менторка, не знам и дали правилно разбирах всичко, което искаше да ми каже понякога, но знаех, че освен роден брат на тази зе-

мя аз имам и по-голяма сестра. Хиляди неща направих с нея за първи път - напих се с вино, ходих на клуб, разказвах ѝ неща, които с никои друг не смеех да споделя. В един момент обаче „житейската ѝ крива“, както днес модерните философи наричат живота, полетя стремглаво надолу. Тя се разболя и трябваше да взема решения. Важни решения, за които се изисква сила, а тя беше точно такава - силна. Моята храбра сестра. Но дори и най-силните хора понякога срещат по пътя си някого или нещо, което да разколебае вярата или желанието му да бъде. Една лечителка, която говореше за положителното мислене и череше с капки от растения, не спираше да я убеждава, че не в болниците е спасението... Положителното мислене тъкмо ставаше модерно у нас.

Днес моята сестра вече я няма и аз дори не знам дали онази жена с позитивните думи и капки има някаква вина. Пък и няма значение. Само че днес, когато някой ми заговори за силата на подсъзнанието, което лекува, аз настъръхвам. Да бъдеш добър и да отстъпиш на светофара е едно, да вярваш в собствената си сила и харизма - друго, но съвсем различен е животът, който притиска до стената. Теб или човека до теб. Дори човека далеч от теб. Тогава наивните, рекламни, празни и директно дегенериращи активната житейска позиция приказки за самовнушението, силата на вътрешния глас и привличането на хубави неща с хубави мисли придобиват други измерения.

Всеки намира своя път към храма, хармонията и вътрешната си сила. Едва ли има нещо по-човешко от това. Важното е то да не ни упоява и да не ни потопява в пасивност - било при лични грами, било при обществени. Споменът за моята храбра сестра ме кара да вярвам, че истински позитивното е реално да помагаш на реални хора. Другото нека мирува в детските приказки. ■■